KLUB NOVÝCH NEWCOMERS CLUB

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail. Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No.6-7, Vol.28., červen-červenec/June-July 1994.

CANADIAN SCENE; Six Million Words Later ...

"The *Canadian Scene* news and information service for our ethnic media has been a vital factor in the growth of multiculturalism," says Madeline Ziniak, director of program development and community liaison for CFMT-TV and former regional vice-president of the Ontario Advisory Council on Multiculturalism and Citizenship.

"The subjects covered in 15 languages are gems of contribution to citizenship education," Ms. Ziniak continues. "The founders of *Canadian Scene* were pioneers in the development of such education. *Canadian Scene* has evolved and grown with the ethnic media in the attempt to promote and foster multiculturalism as a way of life in Canada."

Ziniak is a member of the board of *Canadian Scene*, which this April 16 celebrates its 40th anniversary of continuous publication as a free service for Canada's ethnic media. Her fellow board members include: President John S. Crosbie, author and wit; Marvi Ricker, creator of the University of Toronto's *Ethnocultural News*; author and master anthologist John Robert Colombo; former Council member Tine Steward; and Peggy Jennings, co-founder, past president and now honorary chair of the non-profit organization.

Editor-in-Chief Ben Viccari, WW2 veteran and the best editor "ETHNIC SCENE" ever had.

Jennings looks back on her forty years with *Canadian Scene* with many fond memories and a great deal of pride. She recalls how she and a friend, Barbara Osler, decided they had to do something about helping new Canadians better understand their new home. Both of them, as members of the Canada-wide service organization for women, IODE, had been enthusiastic supporters of the IODE's citizenship receptions since the advent of Canadian Citizenship in 1947.

At a meeting of Toronto's Current Events Club they listened to a speaker who literally was to change their lives. He was Wing-Commander John Gellner who had arrived as a pre-war refugee from Czechoslovakia and who had subsequently pursued a distinguished career with the Royal Canadian Air Force.

Gellner, who later became a well-known Canadian journalist and expert in defence affairs, spoke of the loneliness of the immigrant and the frustrations of being in a new land without being able to speak its language. He said that one of the few links between the immigrant and both his homeland and new home was Canada's ethnic press.

With advice from Gellner and representatives of the ethnic media, Osler and Jennings rounded up a board of directors, mounted a vigorous fund raising campaign and formed *Canadian Scene* as a registered charity: a multilingual news and information service that was and still is unique in North America, at least — perhaps in the world.

Canadian Scene has published continuously since April 1951 and is now mailed, every two weeks, to about 200 publications and more than 150 radio and TV programs across Canada, about 62 per cent of them located in Ontario. Contrasting with the seven languages in which it was originally published, *Canadian Scene* now appears in 15 languages : Chinese (Mandarin), English, Finnish, German, Greek, Hindi, Hungarian, Italian, Korean, Polish, Portuguese, Slovak, Spanish, Ukrainian and Urdu

The first president of *Canadian Scene* was the outspoken columnist and broadcaster J.H. (Hamish) McGeachey. Over the years, many other distinguished journalists have helped *Canadian Scene* including John (Mr. Canada) Fisher whose crowning achievement was the organizing of Canada's 100th birthday celebrations in 1967; Rose Munro, publisher and dean of Canada's Second World War correspondents overseas and *Globe and Mail* columnist Bruce West.

Over their 40 publishing years, the people behind *Canadian Scene* have learned that ethnic readers, viewers and listeners are interested in just about everything that can help them to an understanding of Canada.

For instance, the March 15, 1991, issue contained articles on Canada's long-time support of the United Nations as a background to its role in the Gulf coalition; the Economic Council of Canada's recommendations on immigration levels to the year 2015; the exhibition on the human mind at the Ontario Science Centre; the Ontario Ministry of Citizenship's new *Mother Tongue Atlas of Metropolitan Toronto*; the need for ethnocultural groups to participate in the Citizens' Forum on Canada's Future and a review of a new book, *The First Canadians*, which deals sympathetically with Native issues.

"We are careful not to preach or 'talk down'", says John Crosbie, the service's president. "Our content can be educational without giving the impression that we're putting down those who lack full knowledge of Canada and its institutions. One of the interesting things about *Canadian Scene* is that we often publish information that even native-born Canadians find of value. When Ray Hnatyshyn became Governor General of Canada we did a piece on the role of Canada's viceregal representative. It was picked up by the IODE magazine because the editor felt that many of its readers didn't know a great deal about this."

Canadian Scene's managing editor Ben Viccari says he's getting somebody to tackle the Constitution next, in view of the certainty that during the coming years, changes to it will be argued back and forth.

"It's a tall order," says Viccari, "because we always have to consider what might get lost in the translation and prepare our material accordingly. That's why we have to take care to avoid either reporting or writing things which revolve around an English sense of humour. Humour doesn't translate."

Viccari, who was once publisher of an Italian-language weekly, says few Canadians in the mainstream really know the extent and influence of the ethnic media. Nor, he says, do they appreciate the dedication shown by publishers, editors, directors and programmers who often labour at non-journalistic jobs in order to be able to support their papers or programs.

Nevertheless, the ethnic media continue to grow, from about 70 publications and a handful of radio programs the year *Canadian Scene* was born to the present totals. Viccari says that hardly a month goes by without a new publication or program coming forth.

"We make an annual audit of the usage of our material," says Crosbie, "and learn that there isn't a single report or article that's not used. All in all, the ethnic media carry about 3,000 *Canadian Scene* articles a year. As far as radio and television are concerned, we're enthusiastic about usage there, too, although it's difficult to get exact figures. Even so, we know that apart from direct references to *Canadian Scene* as a source for a piece of news or information, broadcasters frequently get inspiration for program material from *Canadian Scene* bulletins, and that's all part of citizenship education, isn't it?"

Crosbie says that one of the most gratifying aspects of being involved with the service is the potentiality for outreach. Not long ago a Chinese-Canadian publisher approached *Canadian Scene*, offering to write to Chinese language papers abroad to determine whether they'd like news about Canada in Mandarin Chinese. Fifteen replied and a few weeks ago, mailing of *Canadian Scene* began to these publications.

"We Canadians have developed a reputation for looking at ourselves too humbly," says Crosbie. "A trip abroad is all that's required to convince us of how highly Canada is esteemed. We know that, at the

Cont.on page 2.

Toto je uzákoněná krádež!

Otevřený dopis ministru vnitra České republiky Janu Rumlovi

Vážený pane ministře, chtěl bych vyjádřit své přání, stejně tak jako svých kolegů a přátel, aby naše spolupráce přinesla pozitivní výsledky a aby přispěla ke zlepšení vztahů mezi Českou republikou a námi v exilu. K tomu, abychom mohli nalézt uspokojivé řešení současné situace, musíme si odpovědět na několik základních sporných otázek.

Jaká je dnešní situace? Všichni si uvědomujeme, že současný nepříliš dobrý vztah mezi Českou republikou a exilem nevznikl čirou náhodou nebo pouhým omylem. Je to důsledek určitých diskriminačních zákonů, které vešly v platnost v ČR během posledních tří let a týkají se vztahu k exulantům českého a slovenského původu. Tyto diskriminační zákony snad nejlépe popsal kongresman Henry Hyde ze státu Illinois poté, co byl s jejich obsahem seznámen. Prohlásil: „Toto je uzákoněná krádež!" Je nasnadě, že my, okradení, máme nutně pocity zklamání a trpkého rozčarování, jejichž intenzita se blíží k nechuti a dokonce - nenávisti, již jsme pocítovali vůči komunistickému režimu. Je třeba pochopit, že takovó situace a vztahy nemohou prospívat České republice a ani exilu. Ekonomické škody a finanční ztráty pro ČR, které jsou přímými důsledky takového vztahu, jsou značné. Jako malou ilustraci uvedu alespoň několik příkladů.

Polský prezident Lech Walesa během své návštěvy USA v březnu 1991 dosáhl značného úspěchu, když prezident Bush odpustil Polsku 78 % polského zahraničního dluhu, což představovalo podstatou částku - 2,7 miliardy dolarů. Na druhé straně prezident Václav Havel, který navštívil USA nejméně čtyřikrát, se vracel s holýma rukama s výjimkou regulérních půjček na běžný úrok. Na otázku, proč se tak stalo, je nasnadě odpověď, že za polským prezidentem stál silný pozitivní vliv polského exilu. Během Havlových návštěv se prezident Bush dozvídal od členů Kongresu a Senátu o nespravedlnosti československých diskriminačních zákonů zaměřených proti občanům Spojených států českého a slovenského původu.

Diskriminační charakter těchto zákonů a opatření brání exulantům v jejich touze repatriovat do staré vlasti. Jedná se především o ty příslušníky exilu, kteří už odešli z pracovního procesu na odpočinek a pobírají tzv. „social security benefits" a případně podnikovou penzi. Při úvaze, že minimální penze představuje cca 500 dolarů měsíčně, pak docházíme ke konečným částkám, které nejsou zanedbatelné, zejména pro ekonomiku země, která se zotavuje z vlivu mnohaleté komunistické destrukce. Při úvaze, že by se vrátilo pouze 20 tisíc penzistů do ČR, což je velmi reálný počet, pak mluvíme o částce 480 miliónů dolarů za poslední čtyři roky!

Tito lidé by investovali do bytové výstavby nejméně 500 miliónů dolarů, což by nutně vedlo k oživení stavebního ruchu, který by byl financován z jejich zahraničních úspor. Ti zámožnější z exulantů by investovali do podniků, v nichž by uplatnili své, v cizině získané zkušenosti, a podnikání by tak zůstalo v českých rukou. Čeští lidé by zůstali ve vedení a zaměstnanci by se nemuseli učit např. němčině, pokud by se chtěli domluvit s někým z vedení podniku. Odpadla by potřeba najímat cizí odborníky pro vedení podniků, což je velmi nákladná záležitost. Je doloženo četnými doklady, že získat vysoce kvalifikovaného odborníka, ať už pro technické postavení nebo pro „management", je otázkou statisíců dolarů. Při velmi střízlivém odhadu mohla naše stará vlast získat od exilu více než dvě miliardy dolarů během období posledních čtyř let! Samozřejmě, kdybychom k tomu dodali mimo shora uvedených penzistů investiční činnost aktivních podnikatelů, dolarové částky ve prospěch ČR by byly mnohem vyšší!

Vážený pane ministře, mohli bychom dlouho pokračovat ve výčtu ztrát způsobovaných České republice vlivem jejího nespravedlivého vztahu k exilu. Jediným řešením je nalézt dostatek dobré vůle k logickému a spravedlivému řešení sporných otázek ze strany vlády ČR. Chtěli bychom Vás též upozornit na zklamání mladých aktivních investorů, kteří se cítí zrazeni a ponížení amorálním jednáním a podvody lidí, jako jsou Kožený či Kotas. Vnucuje se otázka našeho postupu v případě, že zástupci České republiky nepochopí nutnost narovnání vzájemného stavu. My, exulanti, máme mnoho možností prosazovat svá práva a morální požadavky vůči reprezentaci naší staré vlasti a domníváme se, že naše prostředky budou velmi účinné, protože jsou adresovány institucím a reprezentantům skutečných demokracií. Bylo by tedy pošetilé podceňovat vliv a rozhodnost exulantů, kteří neustanou ve svém spravedlivém úsilí. Věřte mi, pane ministře, že pro nás, a i naše přátele v exilu, bude daleko radostnější činností podporovat zájmy a rozkvět naší staré vlasti. Během dlouhých let v cizině jsme uvykli pozitivní a tvůrčí aktivitě; jedině tak jsme mohli úspěšně přežít.

Co tedy, stručně vyjádřeno, od Vás doma požadujeme:

1) Bezvýhradnou náhradu komunismem napáchaných škod. Navrácení všeho ukradeného majetku zákonným majitelům, případně jejich legálním dědicům. Co bylo ukradeno, musí být vráceno. Krádež zůstává - v civilizovaném světě - stále krádeží.

2) Uznání kontinuity českého občanství se všemi občanskými právy normálních českých občanů. Automatická ztráta občanství podle smlouvy z roku 1928 byla prohlášena Nejvyšším soudem Spojených států za protiústavní, a proto neplatnou. USA uznávají dvojí občanství, proto by i ČR měla exulanty považovat za své občany.

3) Zrušení všech zákonů, jež jakýmkoliv způsobem diskriminují exulanty, kteří opustili vlast z politických důvodů v době komunistické hrůzovlády.

4) Zveřejnění seznamu agentů StB (KGB), počínaje od nejvyšších vládních pozic, kteří provozovali svou hanebnou činnost proti exilu v období od r. 1948 až do nynější doby. Byla to aktivita poškozující nejen zájmy exulantů, ale i USA a jiných zemí, které exil poskytly.

Mezitím, vážený pane ministře, naše hnutí začíná organizovat lobby na naše zástupce ve Washingtonu, jelikož vidíme, že po čtyřech letech je na straně většiny Vašich politiků nezájem o skutečnou spravedlnost vůči exilu a těm, kteří byli postiženi komunistickým režimem. Zdá se nám, že největší odpor je na straně „bývalých" komunistů, kteří se de facto exilu a spravedlnosti obávají a kteří jsou stále v politickém „proudu", i když pod jiným jménem a v jiné straně.

Pro nynější chování vlády České republiky, pane ministře, máme zde v Americe pořekadlo, které říká: „Justice delayed, justice denied", což v češtině znamená „Spravedlnost odložená, spravedlnost odepřená".

Carl Hodek, prezident International Movement for Free Czechoslovakia, West Chicago, USA

Vážený pane Hodku, dovolte mi k Vašemu materiálu krátkou poznámku. S jeho obsahem se pochopitelně plně ztotožňuji, a to nikoliv jen proto, že jsem i já žil deset let v exilu. (Před svým odchodem jsem prakticky nic nevlastnil, neexistuje nic, co by mi mělo být vráceno.) Na rozdíl od Vás však již žiji opět čtyři roky v rodné zemi, a znám proto zdejší politické dění tak řečeno z první ruky. Podobných výzev, jako je ta Vaše, bylo a jistě ještě bude, nespočet. Prosím, věřte mi - dokud bude v naší vlasti u moci dnešní politická garnitura, efekt bude vždy nulový. Nezávisle na tom, komu ji budete adresovat, bude to jen ztráta času. Stejně jako u Vašeho příkladu „lobbování" polského exilu, je i zde možná změna pouze zevnitř - politickou cestou. To znamená - do parlamentu se musí dostat politická síla s takovým vlivem, že bude schopna v této věci dosáhnout zásadní změny. Za daných podmínek v ČR jiná cesta šanci na úspěch bohužel nemá. Vše svědčí tomu, že podobná politická strana již existuje: Demokratická unie. To, co je obsahem Vašeho dopisu, je jedním z jejích hlavních cílů.

Josef Kudláček, vydavatel Českého deníku

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávku inserátů, opravy adres a předplatné lze poslat na:
"Kanadské Listy", 388 Atwater Ave., Mississauga, Ont. L5G 2A3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	*$ 19:00*
USA, jako tiskopis ...	*$ 22:00*
zámoří, jako tiskopis ...	*$ 24:00*
USA, letecky ...	*$ 28:00*
zámoří, letecky ...	*$ 34:00*

Čtenářům v České republice:
Dobrovolné předplatné v korunách lze zaslat na adresu:
Pavel Svoboda, Na Vyhlídce 175, 252 63 Roztoky u Prahy.

VZPOMÍNÁME

Gustav Přístupa
30.11.1898-24.6.1984.

Žáci Československé doplňovací školy v Torontě jej nazvali "Otcem". A právem. Dal první čs.školu dohromady v r.1930, ve spolupráci s pastorem MacKay-em z Church of All Nations v Torontě. Byl u toho také Matúš Pavlík a 22 slovenských dětí vyučoval Ján Stryček. V té době už měl Gustav Přístupa v Kanadě svou manželku Ludmilu /z Roštína/ a tři děti, budoval si svůj krejčovský podnik, ale začal uvažovat, jak by se našlo čs.středisko, kde by cvičil Sokol, byly přednášky a kulturní programy. Získal další nadšence a vznikl Masarykův dům na Cowan Ave. Do té doby se vše dělalo jaksi v rodinách a v najatých místnostech. Válka vyburcovala naše krajany k horečné činnosti pro naše vojáky v Anglii. Gustav Přístupa byl stále předsedou Masarykova domu i po válce, když se zakoupila opuštěná farma ve Scarborough jako rekreační středisko; postavil se tam symbolický pomník TGM, dr.E.Benešovi a gen.M.R.Štefánikovi. Přístupa vedl MMI v r.48, kdy se vlády v Praze zmocnili komunisté a přišla silná vlna poúnorových exulantů. Není známo, kdy vlastně odešel do ústraní poté, co svůj podnik předal mladé generaci, ale pro krajany se svou obětavou manželkou Ludmilou nepřestal pracovat nikdy. Jeho "farma" v Richmond Hill byla stále plná hostů. G.Přístupa byl vpravdě náš krajan č.1. *MJ*

Ze života krajanů

Beseda s dr.J.Luxem, místopředsedou vlády ČR, se koná 27.6. ve Victoria College, U.of Toronto, v 7:30 hod.večer.--Do 28.8.je otevřena zajímavá výstava "2 století módy v obuvi" v Marsil muzeu, 349 Riverside, St.-Lambert, Que. Bata Shoe Museum v Torontě podalo pomocnou ruku.--21.7. tomu bude 10 let, co v Montreálu zemřel významný Sokol Josef Žáček.--Továrník Tomáš Baťa oznámil, že jeho firma vlastní dnes v ČR 45 prodejen a továrnu, kde se vyrobí kolem milionu párů bot za rok.--John Dobrzenský /Box 481, Haliburton, Ont. KOM 1SO/ nám sdělil, že zámek v Dobřenicích u Hradce Králové patřil předkům jeho rodiny do r.1865. Posledním majitelem byl gen.ředitel Škodovky dr.Loewenstein; jeho dcera paní Kračmerová převzala nedávno majetek v restituci.--Program MSO/Mississauga Symphony Orchestra pod taktovkou J.Barnum-a na rok 94/95 je bohatý; info.: Tel./905/ 274-1571.--Český ministr Dlouhý byl v Torontě 8.6.--Matka dr.Martina Skály /Sudbury/ oslaví v listopadu t.r. "90" v USA.--Tajemníkem české ambasády v Ottawě pro obchodní záležitosti je Martin Tlapa, tel. /613/ 562-3875.--Paní Sonja Baťová byla přítomna při otevření výše zmíněné výstavy bot v St.-Lambert, Que.--Dr.Lubor Drahotský /Ottawa/ pracuje v částečném úvazku jako Senior Associate Consultant pro známou firmu Lapp-Hancock Assoc.Ltd., Suite 904, 280 Albert St., Ottawa, Ont. K1P 5G8.--Populární český obchodní Commissioner, JUDr.Ing.Miroslav Okrouhlý, M.Sc. opouští Kanadu koncem června. Přispěl kladně k vytváření obchodních kontaktů mezi ČR a Kanadou.--Zásluhou montreálských Sokolů bude 1.7.na Václavském nám.v Praze uspořádán symbolický "Canada Day"; účast přislíbil kan.velvyslanec v Praze.--Čestným konzulem Slovenské republiky ve Winnipegu se stal J.Kiska. Český protějšek se hledá. Český velvyslanec v Ottawě se bude snažit, aby byl v Torontě konečně otevřen český konzulát.--Na 46.Kongresu Čs.sdružení ve Winnipegu v květnu dostali Masarykovu cenu Jan Waldauf, Viera Fraštacká a Štefan Lasso.--Na zámku v Telči probíhá úspěšná výstava "Kanadské plakáty" v turismu, rozhlase a TV a ekologie. Zasloužil se Stan Dvořák a kult.attaché kan.velvyslanectví v Praze.--Seznam knih na skladě pošle L.Storzerová, 1652 Mountbatten Pl., Victoria, BC, V8S 5J9. Tel. /604/ 370-2842.--Býv.let.akrobat a úspěšný podnikatel v Torontě, Emil Trchala-Carppi, se nar.v N.Městě n.Váhom 27.10.1918. Žil s rodinou i v Austrálii.

Během dubna a května přiletěly do Toronta k týdennímu pobytu dvě větší skupiny ředitelů středních odborných učilišť z celé České republiky. S původní myšlenkou přišel ekonomický poradce Petr Tesař z Oakville. První skupina měla možnost navštívit Ryerson Polytechnical Institute, kde se jich ujala sl.Cheryl Maine-ová, pak moderní laboratoře fotografické firmy E.Black v Markhamu, kde skupinu provedl Vice-President Bill Knight; byli také přijati paní starostovou města Toronta v její kanceláři a zapsali se do pamětní knihy /na obrázku/-velmi ochotná byla paní Barb Weinberg-ová, Itinerary Co-ordinator. Druhá skupina byla u Forda v Oakville, jakož i Sheridan College a v G.Brawne College. Jeden den se jich ujal dr.Josef Čermák, Q.C. /Obrázek druhé skupiny přineseme příště./

Na vědomost se dává, že se 19.dubna v Ottawě narodil chlapeček LUC SERGENT. Otec je Alain Sergent, s krví francouzskou a švýcarskou, a matka je Monica, roz. Janečková, s krví českou a slovenskou. Dívá se na svět důvěřivě..

CANADIAN SCENE;

Six Million Words Later ..

Cont. from page 1.

academic level, there are dozens of facilities for 'Canadianists' to study this country. But there's nothing at the level of popular journalism to leave in embassy or consulate waiting rooms or to communicate in other ways. Yet *Canadian Scene* has it, already translated! We're trying to convince the federal External Affairs department to use our material in this way."

Another example of outreach is in the area of heritage language teaching. The Manitoba school system is using the Ukrainian version of *Canadian Scene* in its heritage language classes and a secondary school in Oshawa is using the Polish version for heritage language students. Both were requested because of the bulletin's one hundred per cent Canadian content, thus giving *Canadian Scene* a double-edged educational tool.

By the time *Canadian Scene* marked its 40th anniversary, issue number 1333 was in the hands of editors and broadcasters. About six million words of original content had been published, times the uncountable figure of the languages in which they appeared. Have they helped *Canadian Scene* fulfil its mandate?

Viccari thinks these words from the editor of a weekly newspaper, in Montreal, sum up the media's appreciation of the service:

"I believe one of the most useful tools to acquaint new Canadians with their new country's customs and inform them about the traditions of fellow Canadians of different ethnic origins has been. *Canadian Scene*. The impact of the service it has provided has been substantial. The efforts of its publishers today to serve the *Canadian Scene* to ethnic publications and multilingual broadcast programs is praiseworthy.

We are one of the ethnic newspapers that relies on *Canadian Scene* to propagate news and information about Canada and its people."

Canadian Scene is free to all ethnic media. To others, subscriptions are available for $45.00 per year (plus G.S.T.) for 26 issues. Those interested should contact:

Canadian Scene
Suite 305, 2 College Street
Toronto, Ontario M5G 1K3
(416) 921-9424

Consulate General
of the Czech Republic
1305 Pine Avenue West
Montreal, Que. H3G 1B2
tel: (514) 849-4495 fax: (514) 849-4117

Pražské uzenářství
638 Queen St. West
TORONTO, ONT. M6J 1E4
Tel.: 364-1787

Hospoda u vlaštičky
Heart of Europe PUB
632 Queen Street West
Toronto, Ontario M6J 1E4
Tel: (416) 504-0870

kultura

ALBÍN POLÁŠEK řezbář, sochař

«Region Valašsko», 28.5.94.

Dr. Marie MIKULCOVÁ

„Tam pod Radhoštěm je ovšem nejkrásněji!"
(A.Polášek)

Albín Polášek se narodil 14.února 1879 ve Frenštátě pod Radhoštěm. Po absolvování měšťanské školy zakotvil v řezbářské dílně ve Vídni, ale tam ho práce nebavila, a tak se rozjel do Ameriky, kde měl dva bratry - kněze. V Americe začal pracovat pro kostely a budil pozornost velkými sochami, které bez modelů řezal přímo do dřeva.

Toužil po vzdělání, proto se přihlásil na Akademii ve Philadelphii, kde již v druhém roce studia získal cenu za nejlepší studii. A potom následoval úspěch za úspěchem: ocenění v Paříži, stipendium pro studijní cesty po Evropě, cena v Římě.

Albín Polášek se stal známým a uznávaným umělcem, jemuž byla svěřována práce na významných dílech v Chicagu (pomník Hudby), New Yorku, Detroitu, Clevelandu.

Jako profesor Akademie umění v Chicagu podnikl dalekě studijní cesty a téměř každoročně, zpravidla v létě, zavítal do svého rodiště, kde v chlapeckých letech začínal stejně jako jeho starší druh a spolurodák Jan Knebl řezbami kudlou při pasení krav. Tehdy zábava z dlouhé chvíle, ale už tenkrát se u Albína Poláška projevil sklon k výtvarnému umění. Jednou pro potěšení klukovské party v Mariánské ulici, kde stával jeho rodný domek, vyřezal umné hlavičky na dřevěných tyčkách plotu.

V daleké Americe snil Albín Polášek o Valašsku. Do rodného kraje se chtěl jednou vrátit, dokončit svůj sen o háji slovanských bohů, pro který už zakoupil pozemek. Přál si zde dožít svůj život.

Rodnému kraji daroval několik soch. Temeno posvátného Radhoště obohatil o sousoší slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje, na úpatí Radhoště stojí jeho podmračený Radegast s býčími rohy a lví hlavou. Socha, vyrobená z umělého kamene, je dutá. 3,2 metru vysoká a váží dvě tuny. Vznikla v Americe již v roce 1925, kdy Mistr Albín Polášek, po studiu různých pramenů, zhotovil první model budoucí sochy, dřevěný a pestře kolorovaný.

Po dalších pokusech, které trvaly tři roky, zhotovil kamennou sochu v definitivní podobě a roku 1930 ji nechal na své náklady dopravit na Radhošť. 5.července 1931 byla za přítomnosti autora odhalena u příležitosti Slovanské pouti na Radhošť.

Roku 1980 byla socha pohanského boha Radegasta převezena do Olomouce k sochaři Karlu Hořínkovi, který ji opravil, a na jaře 1982 byla dopravena na své původní místo na Radhošť, kde stojí v nadmořské výšce 1 100 metrů asi 200 metrů nad rozhlednou Cyrilkou. Působí nádherně, i když trochu hrozivě.

Největší dílo Albína Poláška v Československé republice - socha prezidenta Wilsona v Praze - bylo za okupace zničeno.

Albín Polášek byl příkladem umělce, který takřka z ničeho vytesal sám sebe. Je to vzor velkého Mistra, jehož životní zásadou byla devíza: To mám, co dám.

Zemřel 19. května 1965.

Su Moravák!

Táta Tondy Bartoše utekl za války do Anglie a vrátil se padákem jednou v noci jako parašutista. Dělal Němcům nepříjemnosti, i když ho srdce táhlo na Slovácko. Znám ho, žije tady. Má už osm křížků na hřbetě, ale bude vždycky dělat nepříjemnosti těm, kdo nehrají podle pravidel. Ať vás ani nenapadne říct před ním něco o sametu nebo kolektivní vině za vlády rudých.

Tondamně vyprávěl pěkný příběh. Jako študák v New Yorku si vyrazil s kamarádem na pivo. Samozřejmě šel do "Pruhy". Tak se totiž jmenuje pěkná hospoda v Manhattanu. Číšníci a kuchaři v restauraci mluví česky. Někteří legračně, ale česky. U barpultu bylo několik židliček volných, kluci se tam hned hnali. Tonda se posadil vedle velikánského černocha, který u baru seděl nad sklenicí piva. Tonda se chtěl ukázat před svým kámošem, jaký je štramák a říká černochovi česky: "Ahoj Emile, jak ti žere pes?"

Bakelitář se na něho dobrácky usměje a říká taky česky: "Já nejsem Emil, jmenuju se Josef!" Tondamálem spadl na zadu. Koktá. "Ty jsi Čech?" "Ne, já su Moravák!" říká černoch a řehtá se na celou hospodu. Skončilo už ráno. Tondu tam znají, může kdykoliv sednout ke klavíru a hrát. Zná tolik písniček, hlavně slováckých, jak nikdo. Ty písničky ho naučil jeho tatínek parašutista. Tonda hrál, lidi udělali kolečko a vprostřed cifroval ten černý Josef.

Ne všichni sklonili hlavy po Bílé hoře. Už párkrát se nám stalo, že jsme viděli kostel se jménem Moravian Brothers, Moravští bratři. Vzali roha, zrovna jako Pilgrimové těsně před nimi. Založili v Americe své kostely a zapustili kořeny. Náturou byli učitelé. Vzdělávali každého, kdo jim přišel pod ruku. Vzdělávají lidi dodnes. Josef z hospody byl Texasan, Moravští bratři mají v Texasu několik farností.

Ne, nemohli všichni sednout na loď a odjet. I v nesvobodě se však dá žít rovně. Nemohu vystát vojáky, kteří nikdy nevystřelili, politiky, kteří naši zem prodali za stokan vodky. Nu a kdo by měl rád kata? Nejhorší z nich byl Myllář. Musel, chudák, sníť hlavu sedmadvaceti českým pánům? Nic nemusel! Mohl svou krvavou sekeru zahodit do Vltavy a jít třeba pěstovat do jižních Čech kapry. Nebo se přidat k Moravským bratrům. Jeho pravnuci by možná s Tondou a Josefem zpívali v té newyorské hospodě.

Petr Motyka

Vsetín - Washington

Košický orchestr do USA

Slovenský symfonický orchestr z Košic navštíví v říjnu 1994 poprvé Spojené státy a ve svém turné se představí v osmnácti vystoupeních.

Košický orchestr, založený v roce 1968, nahrál přes 200 hudebních děl jako například Rubinsteinův klavírní koncert, Furtwänglerův koncert a symfonii a Raffovy symfonie. Na 48 CD nahrávkách zachytil celé dílo Johanna Strausse II.

"TRS" je 14ti-denník pro oblast Choceň, Vys.Mýta a Litomyšle /adresa: Tisová 20, 565 52 p.České Heřmanice, ČR/ a odp. redaktorem je Mgr.Ivan Hudeček. Při expedici vypomáhá vydatně jeho dvouletá dcera Veronka, na obrázku.

JEDNOU VĚTOU

Dr.M.F.Malik ze Sutton, Que. napsal na adresu "KL": "Žasnu, co v době elektronických počítačů dokáže jediný humanisticky nadaný lidský mozek a obyčejný psací stroj. Často jediná řádka či jméno dokáže připomenout celý lidský život-román."--16 členů rodiny plk.Svatoně z Grand Valley, Ont. oslavilo důstojně jeho "80" v Torontě.--V kině Bloor proběhl vynikající film z Terezína "The last Butterfly" od českého režizéra Kachyny.--Ross Skubník žije v London, Ont.--MUDr.G.Fodor se usadil v Ottawě: 100 Kenilworth St., Ottawa, Ont. K1Y 3Y9. Působil dosud jinde.--MUDr.M.J.Krajný ordinuje nyní na adrese: 5 Fairview Mall Dr., Suite 470, Willowdale, Ont. M2J 2Z1. Tel. 416 497-3177.--Do ČR se vrátili Béda Čech1 a Standa Kubík.- Přátelé je postrádají.--F.Stronach spolupracuje s Českou a Slov.obch. komorou v Torontě.--Markéta Starková oslaví letos v Kitcheneru "88".--Dr.Victor oslaví 2.7.t.r.v Montreálu své 70.narozeniny. Bez něho si krajanský život nelze představit; zvláště vděční jsou mu tzv."kubánci". Málokdo ví, že je vynikajícím malířem; studoval v Holandsku. Pochází z Prahy..--Ota Hora oslaví 26.11. své 85.narozeniny.--JUDr.George Moller žije v Burlingtonu, Ont. Narodil se 19.10.1903 v Praze.--Edmontonští plánují výpravu k hrobu Welzla v Dawson City, Yukon.

SunLife of Canada

Pojištění je věc důvěry

38 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 626-3004

21 Four Seasons Pl., Suite 330, ETOBICOKE, Ont. M9B 6J8

Východně od 427

Opravdová smrt herce na scéně

New York - Divadelní a filmový herec, režisér a producent českého původu Vasek Simek, člen slavného Strasbergova Actor's Studia, zemřel ve věku 66 let v pondělí večer na scéně Chorvatského národního divadla v Záhřebu. Simek se v Chorvatsku od konce dubna účastnil spolu Martinem Sheenem, Michaelem Yorkem a dalšími hvězdami natáčení snímku Gospa, jehož námětem je zjevení Panny Marie ve vesnici Medžugorje v roce 1981; Simek v tomto filmu ztělesnil roli katolického biskupa.

Poúnorový emigrant Simek nejprve pracoval pro mnichovské Rádio Svobodná Evropa, později vystudoval Newyorskou univerzitu a po získání doktorátu vytvořil několik desítek televizních, divadelních i filmových rolí (z těch nedávných jsme ho mohli vidět například ve filmu Znovu po smrti nebo v Zelené kartě s Gérardem Dapardieu).

O LETCÍCH

"Letecké Listy", c/o Dagmar Šmidtová, Kropáčkova 557/2, 149 00 Praha 4-Háje, lze objednat za $10 v hotovosti. Každé číslo má nyní 16 stran. Šéfredaktorem je Stanislav Dudek.--Svaz letců České republiky, zemská organizace v Kanadě, má 33 potenciálních členů. Většinou jde o veterány z 2.války.--Josef Sůsa pocházel z Křepenice u Sedlčan.--Iveta Irvingová nám napsala, že její šéfka je jedna z nejlepších advokátů v ČR; adresa: JUDr. Helena Teissingová, AK, Křižíkova 1, 186 00 Praha 8. Je ochotná pomoci krajanům v cizině.--S/L M. Liškutín nám do archivu poslal foto Kubáta, které zachycuje, jak čs. letci 28.10.39 v Alžíru oslavili národní svátek.--"Zánikem letišť zaniká moc věcí, především nadšení pro letectví vůbec", prohlásil býv. RAF pilot Zd. Škarvada z Ostravy, když se dověděl, že během roku 94 bude letecká technika snížena o celých 30%; z 54 letišť všeho druhu bude jen 29. Tentýž veterán označil za nesmyslné vyčítky, že jsme v březnu 39 nebojovali.--Rozloučení s angl. let. attaché v Praze, W/C Dick Foster-em, se zúčastnil také gen. Fajtl a plk. Peřina.--V r.39 odešlo z Plzně a okolí 54 letců do zahraničí. Mezi nimi byli i K. Pavlík, V. Šindelář a A. Zálesky z Doubravky; všichni v Anglii za války padli. Nedávno jim odhalili pamětní desku, za přítomnosti předsedy Sdružení zahraničních letců plk. S. Hlučky.--Letiště Liberec usiluje o status mezinárodního let. přístavu.--Zajímavá je knížka Zdenka H. Knappa "Mezi nebem a mořem", 105 stran. Autor se narodil 22.4.1910, zemřel 26.8.1989, je pohřben v Brookwoodu.--Paní Ludmila Tobyšková, vdova po Bohuslavovi, má novou adresu: Via G. Taverna 150, 00135 Roma, Italy.--Petr Valdštýn sloužil v RCAF. Kdo o něm ví víc?--Na letišti v Ruzyni byl 29.3. dán do provozu nový terminál pro expresní leteckou přepravu zásilek. Provozovatelem je DHL International.--Svaz letců ČR důstojným způsobem vzpomněl 75.výročí smrti gen. M.R. Štefánika a prvního předsedy Svazu čs. pilotů Vladimíra Lepaře.--Zář. letec Vladislav Roubal, RAF č.787133, od 310., byl vězněn komunisty v Jáchymově, odkud se mu podařilo útéct. Podle zpráv ze Švýcar byl při pokusu o přechod do Německa zastřelen 15.10.51 a jeho mrtvé tělo vystaveno na náměstí /kterého města?/ pro výstrahu. Smutný osud potkal také Cyrila Sklenáře, zbrojíře od 310: čs. komunisté v 50. letech mu dělali takové potíže, že spáchal sebevraždu. Je pochován v Hněvotíně, 3 km od Lutína, kde pracoval /v Sigmě/; jeho manželka následovala o 12 dní později. Jen dceři se později podařilo emigrovat do USA.--Tony Dvořák se má letos sejít v Anglii s Jindrou Prokopem.--"Daily Mail" /list vycházející v Anglii/ měl nedávno celostránkový článek o Antisovi, věrném psovi letce Jana Bozděcha. Antis zachránil několik lidských životů, např. po bombardování Liverpoolu. Jeho medajle, kterou dostal za statečnost, byla nedávno vydražena za 15.000 liber při veřejné dražbě firmy Sotheby.--Máme Katalog Muzea letectví a Kosmonautiky ve Kbelích. Ředitelem Muzea je český kosmonaut V. Remek.--Brněnská "Rovnost" uctila památku Metoděje Šebely, DFC, článkem "Také nad Biskajským zálivem se bojovalo za osvobození naší vlasti". Autor čerpal z materiálů H.J. Slípky a specificky z knihy "Biskajská dramata", která vyšla doma v r.1946. Šebela pocházel z Bílovic nad Svitavou.-- Zajímavý je článek autorů J. Rajlicha a J. Sehnala "Letečtí četníci". Vyšel v č.23 revue "Plastic Kits", ul. 1.máje 11, 709 00 Ostrava-Mariánské Hory.--Zdeněk Plíhal sestavil podrobný životopis let.maršála RAF a čs. divizního generála letectva RNDr. Karla Janouška, s podrobným popisem všech jeho vyznamenání.--Plk. F. Peřina letěl českým vojenským letadlem s několika dalšími válečnými veterány do Normandie na vzpomínku 50.výročí spojenecké inváze. Koncem června oslaví Peřinovi v Paříži 55.výročí své svatby. Proslýchá se, že 9. 7. má být F. Peřina povýšen prez. Havlem na gen. mjr. let. v.v.--"L+K" č.9/94 mělo zprávu, že Spitfire LF Mk.IXE TE566, který vzbudí pozornost při loňském Let. dni v Roudnici je v Anglii na prodej.--Plk. F. Chábera se stal čestným občanem Litoměřic. Premiéra filmu o něm proběhla tamtéž, za účasti F. Chábery, který nedávno oslavil své 82.narozeniny. Za války získal 9 válečných křížů.--J. Mikulecký-Desmond nám z Anglie zapůjčil foto gen. Svobody s G/C Berounským a vyslancem Fierlingerem.--Alois Dvořák se nar. 30.9.1916 v Hrbově u Val. Meziříčí a sloužil u 310. a 312. jako zbrojíř. /Podle O. Herzána správné datum Dvořákova narození bylo 18.6.1916./ V r. 49 se Dvořák dostal zpět do Anglie a pracoval pak pro UNRRA; O. Herzán je jeho synovec.--Nová adresa Svazu letců České republiky: Sekretariát Svazu letců, letiště, 197 06 Praha 9-Kbely.--Josef Havlíček, zbrojíř, zemřel v Olomouci v r.1977. Jeho vdova Anežka žije na adrese: Lípy, 783 42 p. Slatinice u Prostějova.--Š. Kopecký nám věnoval do archivu krásné fotografie z tryzny za gen. let. J. Ambruše v Chicagu. Čs. národní radu americkou zastupoval dr. L. Rozbořil a veterány-vojáky z WW2 P. Haluška.--Jana Nálevková, U smaltovny 32, 170 00 Praha 7, se zajímá o osudy dvou záp. letců: Františka Bílka a Vladimíra Kopečka. Od Svazu letců se dověděla, že Kopeček zahynul po válce, při přeletu z Prahy do Anglie. Kdo jí může pomoci?--Plk. Jaroš-"Suchar" poutavě vyprávěl o svých válečných zážitcích v TV pořadu "A léta běží, vážení...", ke kterému dal popud prof. Cirkl z Turnova.--Major Karel Kučera, populární kuchař od 311, se narodil 21.4.1911 v Zadonicích a zemřel 9.1.1993 v Geraldtonu v záp. Austrálii. Sdělila nám to jeho vdova Eileen, která si ho vzala v r.1987. Přiložila foto, které je pro tisk nevhodné.--Na obecním úřadě ve Strážku byla odhalena pamětní deska plk. let. Josefu Stehlíkovi /nar. 26.3.1915-zemřel 30.5.91/. Pocházel z Pikarce u Žďáru n. Sázavou. Zároveň byla dokumentární expozice "pocta letcům z Vysočiny", kterou uspořádali obětaví Ludvík Klímek a Jan Kodras. Deska byla vyrobena v Mikulovicích u Jeseníku a je celá ze žuly podle návrhu L. Klímka. Hlavní projev pronesl gen. Fajtl.--V "L+K" byl článek "Muži štěstěny", o Pípovi, Mikuleckém a Liškutínovi.--Také František Vaculík se dočkal pěkné pamětní desky.--Historik a modelář Ant. Strejček z Kralup pokračuje ve své snaze přiblížit činy našich záp. letců mládeži.--Od Sdružení zahr. letců v Praze došel přípis, v kterém se mj. praví: "Rádi bychom Vám poděkovali za Vaše úsilí a snahu pokud se týká informací a zpráv o činnosti našich kamarádů, jak domácích, tak i zahraničních".--Robert Kellner zemřel v USA 15.11.1992. Sloužil s Boleslavem Ivánkem /z Palkovic/ na Středním východě, včetně Tobruku a později u 311. v Anglii. Usadil se v Novém Mexiku, po té, co v Anglii po r.48 dokončil studium medicíny. Dr. Libuše Ivánková peče nejlepší koláče na severní Moravě.--J. Doubek žádá, aby komunistická strana v ČR byla zakázána, stejně jako po porážce nacismu byla v Německu zakázána strana nacistická.

Jedním ze statečných za války byl F/O Josef Bednář, RAF č. 787716 a 189763, od 312.čs.perutě. Narodil se 19.7.1912 v Brně, kde byl známý později jako motocyklový závodník. Jeho otec byl za války internován ve Svatobořicích. Po r.48 se vrátil do Anglie a oženil se s Angličankou, která za války sloužila ve WAAF. V r.54 emigroval do Kanady a o několik let později přestěhoval do USA. Tam zemřel 17.5.1971. Kde žije jeho vdova, příp. jeho děti? Kdo o něm ví víc?

15.dubna 94 zemřel v Anglii plk.let.v.v. Viktor Kašlík, který se narodil v Duchcově 9.12.1914. Jeho RAF číslo bylo 83227. Za čs.letce se s ním rozloučil S/L Míra Liškutín. Pro létání se nadchl už jako student. Když vypukla válka, byl Viktor v sev.Africe a dopraven do Francie. Po porážce Francie evakuoval do Anglie a byl přidělen k 312. čs.stíhací peruti. Létal na Hurikánech. Po skončení války se Viktor vrátil do vlasti a po únoru 48 byl opět v RAF v Anglii. Sloužil poctivě až do svého odchodu do pense.

Konec dobrý...

V prvním čísle ročníku 1993 jsme uveřejnili krátký článek o anabázi plukovníka J. R. Irwinga, bývalého pilota 311. čs. bombardovací perutě ve Velké Británii, kterého chtěl vystěhovat z bytu nový pan domácí.

Tehdy 77letý plukovník Irwing se pustil do téměř beznadějného boje. K jeho snímku jsem tehdy napsal: „... je na druhém místě v počtu odlétaných hodin našich letců u pobřežního letectva za 2. světové války v Anglii. Létá znovu, ale po soudech." V září 1991 tehdy proběhlo první kolo. Absolvoval jsem ještě dvě další spolu s „osádkou" válečných kamarádů, kteří jej pravidelně doprovázeli v uniformách k soudním jednáním. Patří jim poděkování, protože byli pro osamoceného bojovníka velkou morální podporou. Požadavky na přítomné novináře byly vždy stejné – povinné legitimování a zákaz nahrávání... Obdivoval jsem rozvahu a klid, s kterou plukovník Irwing čelil nejrůznějším právnickým kličkám ze strany pana majitele. O průběhu soudního jednání nebylo možné průběžně psát, aby nedošlo k obvinění z ovlivňování. K definitivnímu rozuzlení došlo až počátkem letošního května. Napsala nám o tom paní Tamara Wagnerová, která celou kauzu sledovala.

„Německými turisty obsazená zahradní restaurace U Fleků v ten květnový den náhle zmikla – doprovázen svými spolubojovníky tam vstoupil v uniformě letce s viditelným označením perutě RAF a řadou stužek československých, anglických a francouzských válečných vyznamenání, prošedivělý, ale stále vzpřímený muž. Lovec nacistických ponorek, plukovník Jan Irwing oslavoval se svými přáteli své další vítězství. Po dlouhé měsíce jsme ho doprovázeli k jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 10 v Jagellonské ulici. Hrdinu našeho odboje žaloval jeho domácí, filozof FFUK, aby opustil s rodinou svůj byt v rozsáhlé činžovní vile. S odůvodněním, že jej potřebuje pro svou sestru z Vancouveru. Soud v Praze 10 žalobě pana domácího vyhověl. Marné plukovník poukazoval i na to, že zatímco on bojoval proti nacistům, stála rodina pana domácího na opačné straně barikády. Předsedkyně Městského soudu nakonec po zjištění, že sestra majitele domu vlastní ve Vancouveru dům a rozsáhlý podnik (a není evidována jako občanka ČR) a pan domácí právě pronajal půlku svého šestipokojového bytu jisté firmě, zrušila původní rozsudek a žalobu zamítla. Plukovník svou při vyhrál. Vypočítavý filozof prostě – neuspěl..."

J. DREBOTA

"Nár.Osv."

Před rokem, 21. května 1993, se v Nové Pace rozloučila rodina, spolubojovníci, čestná vojenská jednotka, zástupce velvyslanectví Velké Británie a stovky obyvatel s plukovníkem letectva Otakarem Hrubým. Byl válečným stíhačem, účastníkem legendární bitvy o Británii. Létal v britské 111. stíhací peruti a později v čs. stíhacích perutích. Byl osobně vyznamenán anglickým králem Jiřím VI. britským Záslužným leteckým křížem (DFC). Do osvobozené vlasti se vrátil až po vyléčení zranění, které utrpěl po zásahu svého spitfiru.

Totalitní režim ocenil jeho zásluhy podobně jako u mnoha západních letců a vojáků – vězením na Mírově.

V závěru svého života se O. Hrubý dočkal plné rehabilitace a byl vyznamenán řádem M. R. Štefánika.

Budoucnost naší země zajistíme i uchováním vzpomínek na ty, kteří se o její svobodu zasloužili.

"Nár.Osvob."

O VOJÁCÍCH

Mirek Kafno s kamarády-veterány v Leamington Spa uctil památku nedávno zesnulého plk.v.v.Vladimíra Dufka na schůzi minutou ticha.--V Londýně zemřel Zdeněk Sychrovský;byl pochován 20.5.--Láďa Heintz žije ve Francii:Résidence Pasteure Curie,9 rue Pasteure, 92120 Montrouge,France.--Gen.Bruno Zapletal nebyl spojař,ale intendant. Vyšel vys.vál.školu,ve Francii sloužil na velitelství divize,v Anglii na vel. brigády a později na MNO.--Plk.Miloš Knorr oslavil v NY 50.výročí svého "povstání z mrtvých":byl s Angličany v 2.invázní vlně,když jeho loď se 600 muži najela na minu;výsledek:byl jedním z mála zachráněných. V té době patřil k předzvědnému pluku 43 angl.divize.--Včas byl vyměněn čs.pamětní kámen v Caen v Normandii. Ten starý měl kom.hvězdu a divný nápis. Největší zásluhu o výměnu má Stan.Hnělička z Liberce. Výrobcem byl na slovo vzatý odborník,L. Cop z Malého Rohozce č. 50,511 01 Turnov.--Jiří Mohelský z Mohelna u Třebíče sestavil článek "In Memoriam Edvard Horák,1.11.1909-24.1.1976".--Víte,že během povstání v Praze v květnu 45 padlo na 4.500 lidí během pěti dní?Bez "vlasovců"by to byl dvojnásobek,podle úsudku zasvěcených lidí.--U památníku 2.am.pěší divize v Plzni se letos sešlo víc amerických veteránů,než v minulých letech. --ČSSR školila agenty zemí třetího světa v Zastávce u Brna a v Dolním Březně u Prahy. Nejvíc bylo Palestinců.--Velitel Sektoru "Jih"UNPROFOR v Bosně, Rostislav Kotil,byl prez.Havlem povýšen na generál-majora.--"Svob.Hlas" v Lounech přináší na pokračování studii"Případ Jebavý";dotyčný byl komunisty popraven za pokus o vojenský převrat.--"Nár.Osvob."mělo článek "300 pušek pro Prahu".Pojednává o akcích obyvatel Roztok u Prahy a specificky Jiřího Bayera v květnu 45. Je to i dnes vynikající skautský pracovník.--Zlaté svadby v Anglii oslavili:Jan Kosterec,letec Jar.Koláček,Josef Krajčír,Ant.Částka,Miloš Hlaváček. 16.3.94 odešel na věčnost Jan Dohnálek,73.--8.srpna t.r oslaví "85" býv.čs.poslanec a zahr.voják Václav Holub..Gratulujeme!--P.Haluška hledá Vlad. Henzla.--U Tobruku byl Josef Konopík.--V Sedlci je pochován gen.Ant.Pelich,který zemřel 29.1.1962 ve věku pouhých 67 let. V 50.letech prožil peklo kom.věznic. Byl to intendant.--Re Leo Wintr:sloužil v armádě,ne u letců. Nar.17.1.1914,abs.reálku v Dušní ul.v Praze.V Anglii se v r.40 oženil s Lídou Klouzalovou,sekretářkou Jana Masaryka a měl s ní dceru Evu. Ta žije na adr.:Eva Chmelíková,273 07 Vinařice 494. Vdova z 2.manželství žije v Kladně. Leo zemřel ve Frant.Lázních 8.8. 1981. Je to bratranec torontského Jiřího Beneše.

Znovu na frontu

K 50.výročí bojů v Normandii přinášíme ukázku z knihy Josefa Somra "Od Tobruku do Plzně",kterou vydalo "Naše Vojsko" v r.1992.

INVAZE — OTEVŘENÍ DRUHÉ FRONTY A PŘESUN DO FRANCIE

Koncem srpna 1944 byla vyslána ubytovací skupina Čs. samostatné obrněné brigády do Francie. Jako mladší důstojník protiletadlové baterie jsem byl do ní také určen. V přístavu Gosport u Southamptonu jsme nastoupili na loď pro přepravu vojenských jednotek a v noci vypluli na moře. Spali jsme na ploché otevřené palubě. Když jsme se ráno probudili, spatřili jsme francouzské pobřeží v blízkosti umělého invazního přístavu u vesnice Arromanches v Normandii. Už na první pohled bylo vidět, jak těžké boje tu probíhaly. Německá opevnění, tvořená mohutnými betonovými bunkry na vysokých březích a pobřežními kovovými sloupy vyčnívajícími na hladinu moře, které měly zabránit příjezdu invazních člunů k pevnině, byla leteckým bombardováním těžce poškozena. Betonové pevnosti na pobřeží, z nichž bylo vidět jen střílny těžkých pevnostních děl, působily dosud impozantně. Po zásazích těžkých děl spojeneckých bitevních lodí a křižníků bylo pobřeží plné betonové tříště a pokrouceného armovacího železa. Naše loď vjela do umělého přístavu (Mullberry Harbour), jehož břehy tvořily potopené lodi, které bránily přílivu mořských vln. Při vjezdu do tohoto umělého přístavu se příď lodi začala sklápět a z lodi vyjížděly všechny druhy vozidel, mezi nimi i naše nové terénní vozy. Najely na dlouhou přístavní hráz a co nejrychleji sjížděly na písčitou pevninu. Vjezd na pevninu střežily hlídky vojenské policie, které řídily dopravu. Hlavní zásadou byla rychlost jak na hrázi, tak na pevnině. Zejména na molu se nesmělo žádné vozidlo zastavit. V případě, že nemohlo ihned pokračovat v jízdě, muselo být svrženo do moře, aby uvolnilo cestu pro další vozy. V prvních dnech invaze bylo cílem dostat co nejvíc vojáků a vozidel na pevninu a vytvořit a udržet předmostí proti německým protiútokům. Ty nenechaly na sebe čekat. Němci tehdy používali zejména vícehlavňové minomety a dělostřelectvo. Invazním jednotkám při postupu pomáhala dělostřelecká podpora ze spojeneckých válečných lodí. Docházelo i k bojům muže proti muži. Na pobřeží se neustále vyloďovaly nové a nové jednotky, rozšiřovaly předmostí, budovaly si pěchotní kryty a v rozhořčených bojích zatlačovaly nacisty dál od pobřeží. Už první den invaze ukázal, že se Němcům nepodaří výsadek zlikvidovat, i když do boje nasadili všechny zálohy, které měli k dispozici. Jejich situace se zkomplikovala i tím, že na jednom úseku opevnění prováděli střídání jednotek právě v den invaze. Taková situace je pro obranu vždy nevýhodná. Těžké boje pěchoty, podporované tanky, trvaly dlouhé dny. Fronta výsadku se neustále rozšiřovala a dospěla až k nejbližšímu městečku Bayeux, důležitému komunikačnímu uzlu. Teprve když americká pěchota generála Omara N. Bradleyho prolomila německou obranu u vesnice Avranches, začaly do průlomu pronikat rychlé obrněné jednotky a obkličovat německé obránce pobřeží.

V době, kdy se naše ubytovací skupina vylodila na pobřeží, 1. září 1944, nebyl tu ani čtvereční metr volné plochy. Všude byly vidět zbytky německých opevnění a výzbroje a volně uložená munice a pohonné hmoty spojeneckých jednotek. Naše shromaždiště se nacházelo několik kilometrů od pobřeží, kde jsme zůstali do vylodění brigády. Když se ve stanoveném čase sledu vyloďovala naše protiletadlová baterie, čekal jsem u výjezdu z mola na pevninu, abych dirigoval traktory s protiletadlovými kanóny a nákladní auta s municí na shromaždiště, vzdálené asi dva kilometry od pobřeží. Po celý den neustále pršelo a od moře foukal studený vítr. Když skončilo odbavení, čekal jsem ještě na druhou loď se zbývající částí našeho vybavení. Mezitím se vyloďovaly další jednotky brigády. Materiálu baterie jsem se nedočkal, a tak jsem se vrátil na shromaždiště. Mezitím se však už naše jednotka přesunula na jiné místo. Lehl jsem si tedy na rozmoklou studenou zem, přetáhl koženou bundu bez rukávů přes hlavu a okamžitě usnul. Tak jsem strávil první noc na pevnině. Druhý den ráno jsem našel baterii na shromaždišti několik kilometrů od pobřeží, kde čekala na další rozkaz k přesunu. Naše brigáda se soustředila v lesnatém prostoru mezi městečky Falaise a Lisieux, vzdáleném asi 15 km od mořského pobřeží. V blízkosti Falaise byly obklíčeny a zničeny velké německé jednotky. Zůstalo po nich obrovské množství výzbroje a výstroje. Mezi ní ležely mrtvoly koní zabitých při bombardování, které se rozkládaly a nesmírně páchly. Němci už zřejmě neměli pohonné hmoty, a proto ustupovali s děly taženými koňmi. Pro nás to byla vítaná příležitost seznámit se s německou výzbrojí, zejména s pěchotními puškami, samopaly, kulomety Schmeisser a různými druhy minometů, zejména čtyřhlavňovými, s různými typy tanků, samohybnými i taženými děly a se všemi typy německých granátů.

Naši důstojníci, přidělení britským a kanadským jednotkám prvního sledu, podávali na důstojnickém shromáždění zprávu o zkušenostech z bojů. S mužstvem se prováděl výcvik v používání německých zbraní a bojového materiálu, jako byly miny a granáty. V té době jich bylo kolem nás víc než dost. V prostoru brigády stál osamělý domek v lese, kam se uchýlily Francouzky z blízkého okolí, které se předtím stýkaly s německými vojáky, za což jim místní obyvatelé po osvobození na znamení hanby ostříhali vlasy. Chodily zásadně s pečlivě ovázanou hlavou, aby nebylo vidět, jaký trest je stihl. Za nějaký čas však začali docházet do jejich domku i naši a ostatní spojenečtí vojíci. Velitel brigády to v rozkaze z ohledu na místní obyvatelstvo sice zakázal, ale i tak se našli vojáci, kteří je v noci tajně navštěvovali.

Jaroslav Kalfiřt byl v Anglii za války známý jako instruktor a štábní rotmistr. Sloužil u střelecké výcv.roty v Cholmonedey a v Lowestoffu,kde také prošel spec.kursem 54.divize Battle School. V r.42 absolvoval para kurs. Později se stal instruktorem protitankového oddílu. Narodil se v Liberci 16.11.1909 a zemřel tamtéž v r.1988.Návratu svobody se nedočkal. /Materiál nám poslala J.R.-W.ze Švédska./ Kamarádi vzpomínají..

J.Lopaur patřil v Anglii za války k nejpopulárnějším našim důstojníkům.Narodil se 6.června 1910 ve Třech Studních u Nového Města na Moravě,kde také chodil do reálky. Po r.48 se s manželkou Olgou usadil v USA /v Kalifornii/ a v r.1992 neodolal a vrátil se do vlasti. Žil v Praze,ale zdhy onemocněl a 25.dubna 1994 v jedné pražské nemocnici zemřel. Adresa jeho vdovy je:Svatovítská 2, 160 00 Praha 6. Přátelé vzpomínají..

Antonín Částka /8 Sandlands Ave.,Brigstock,Kettering, Northants,NN14 3HO,England/ je v Anglii spokojen,přes malé penze. Na druhé straně má moc hodnou paní..

Dva kamarádi-kanonýři. Zleva Lubor Zink a Čeněk Adamec. Snímek je z Cholmondeley Parku v létě roku 1940. Oba mají ještě francouzské svetry.

Klausův slib daný legionářům se prý restitucí netýká

P r a h a - Premiér Václav Klaus zástupcům Československé obce legionářské sice v pondělí slíbil pomoc při jednání o získání vlastních objektů, podle své mluvčí Kláry Pospíšilové však v žádném případě neměl na mysli navrácení majetku, který jim byl po roce 1948 zabaven.

Zástupci legionářů však výsledek pondělní schůzky s premiérem pochopili tak, že by ministerstvo obrany vrátilo některé objekty, které legionářům dříve patřily. Jednatel obce Jan Šturs potvrdil, že si legionáři připravili seznam asi třiceti budov, které jim byly dříve zabaveny a dnes je užívá armáda. Vrátit by však chtěli asi jen pět až deset objektů. "Potřebujeme takové domy, které nebudeme muset opravovat. Chtěli bychom z nich udělat buď ubytovny pro naše členy, kteří nemají kde bydlet, nebo sídlo naší nadace, která se například stará o pomníky," řekl Šturs.

Premiérova mluvčí Pospíšilová včera upřesnila, že premiér chce legionářům pomoci při jednání s ministerstvem obrany, od něhož se podle ní obec snaží získat budovy pro svou činnost. "Jednalo by se asi o jeden nebo dva objekty, které dnes patří armádě. V nich by se mohli legionáři, jejichž věkový průměr je přes sedmdesát let, rekreovat či si zde zřídit domov pro nejstarší z nich," řekla Pospíšilová. Tyto budovy by měly být vyčleněny z armádního majetku a vláda by pak mohla schválit jejich předání Čs. obci legionářské.

Legionářská obec vznikla v roce 1921 jako sdružení vojáků, kteří bojovali za první světové války po boku armád zemí Dohody proti Rakousko-Uhersku a Německu. V roce 1938 obec vlastnila na dvě stovky objektů, o které přišla začátkem druhé světové války. Po válce jim stát sice část majetku vrátil, ale poté, co byla legionářská obec v roce 1949 rozhodnutím ministerstva vnitra zrušena, přišla o majetek znovu. Mezi členy současné legionářské obce, která před dvěma lety navázala na činnost své předchůdkyně, jsou i vojáci z druhé světové války, příslušníci jednotek UNPROFOR působících v bývalé Jugoslávii a účastníci konfliktu v Perském zálivu.

JIŘÍ KUBÍK

O PARAŠUTISTECH

G.Galko nám z Kal.poslal dokumentární popis ústupových bojů na hroutící se franc.frontě v r.194o, po boku B.Vazače a Karla Tichého. Galko a Tichý navázali znovu kontakt díky "KL" až v r.1988; dopis Tichého /velitele záp. paraskupiny DESTROYER/ Galkovi je významným dokumentem v našem archívu.--Přátelé PhDr.Zd.Jelínka se s ním rozloučili 20.5. v Kutné Hoře. Na parte je podepsaná jeho sestřenice D.Dvořáková.--24.5.přednášel ve Val.Meziříčí gen.R.Pernický, který v Anglii připravoval parašutisty ke shozům doma a byl sám shozen s L.Musilem jako velitel paraskupiny TUNGSTEN. Sporné je tvrzení některých historiků, že byl do Protektorátu vyslán, aby "prakticky převzal velení nad paraskupinou CALCIUM" /Odstrčil, Gemrot, Široký, Niemczyk/.--K.Niemczyk píše "paměti"; jako telegrafista vykorespondoval s Londýnem na 20 přijímacích ploch pro shoz zbraní. Bylo to hlavně Niemczykovou zásluhou, že i přes ztrátu velitele Odstrčila je skupina CALCIUM pokládána za jednu z nejlepších vůbec. Díky Niemczykovi nebyli Gemrot, Široký a Niemczyk popraveni sovětskou kontrarozvědkou, která je zajala.--Gen.R.Pernický je ve Val.Meziříčí populární proto, že pochází z blízké Lhotky n.Bečvou, kde jeho otec působil jako řidící učitel. Gen.P. se účastnil srazu maturantů místního gymnásia po 60ti letech. Jeho přednáška byla vynikající; "má ještě hlas jako zvon a vypadal skvěle", komentoval náš dopisovatel J.K.--Český četník, který u Rosic v r.42 zastřelil spícího J.Potůčka, radiotelegrafistu skupiny SILVER A, se po válce před národním soudem bránil tvrzením, že to bylo v sebeobraně a že z kapes mrtvého vytáhl papíry se jmény lidí, kteří Potůčka skrývali; jména nepředal Němcům a tím zachránil životy několika čs.vlastenců.--Gen.A.Petrák navštívil Skotsko a všechna místa, kde za války trénoval čs.parašutisty.

Josef Pojar.

Současnému majiteli farmy Traig House bylo v té době 12 let.--17 čs.válečných parašutistů, kteří bojovali v armádách Anglie, Francie, Polska, SSSR a USA, dostalo v Plzni 15. 5. pamětní medajle z rukou arm.gen.J.Pezla, Dalších 10 bylo pozváno, ale pro nemoc a pod.se nedostavilo. Řečnil plk.Jaroslav Klemeš/PLATINUM/.

O skautech

Odbojář z Bohuslavic

Stále řídnoucí řady odbojových pracovníků jižní Moravy opustil v polovině dubna i JUDr. ANTONÍN MÁČEL z Bohuslavic.

Ještě dříve, než se jeho početná ilegální skupina, utvářená krátce po událostech 17. listopadu 1939 napojila během války na činnost výsadku Carbon kapitána Františka Bogataje, organizoval jako vysokoškolák akce na podporu zatčených a pronásledovaných nacisty. Později v blízkých Chřibských lesích začal s desítkou přátel budovat několik podzemních úkrytů pro případ ozbrojených akcí a k záchraně osob hledaných gestapem. V jednom z nich našli přístřeší i prchající letci RAF, Pavel Svoboda z 311. čs. bombardovací peruti a jeho přítel, kanadský pilot Vernon Bastable, původně držení v zajateckém táboře Lamsdorf. Zásluhou Antonína Máčela a dalších – to už se skupina rozrostla na 35 lidí – se na jaře 1945 podařilo na pokraji Bohuslavic zabezpečit a také utajit úspěšný letecký výsadek čtyř tun zbraní a výstroje, určených pro potřeby Carbonu. Kromě toho Máčelova skupina provedla řadu sabotáží a destrukcí v blízkém okolí.

Máčelovou nedoceněnou zásluhou je to, že právě jeho ilegální hnutí dokázalo po léta čelit, díky rozvaze ale i odvaze svého velitele, všem pokusům gestapa a jeho konfidentů proniknout do bohuslavické organizace. O její skutečné rozsáhlé činnosti nemělo gestapo do konce války ani zdání. Antonín Máčel měl v obci silné zázemí, především v rodině ruského legionáře J. Cichry, jehož dceru Vlastu si během války vzal za ženu. I její bratr Miroslav Cichra, žijící nyní v Kanadě, se stal pevnou oporou tohoto hnutí.

A. Máčel, po válce pronásledovaný za spolupráci se „západním" odbojem, se musel po léta živit manuální prací a ke své profesi právníka se znovu dostal prakticky až po listopadu 1989. Ačkoliv sám nikdy netoužil stát se důstojníkem z povolání, srdcem, jednáním, obětavostí a rozhodností často předčil ty, jimž přísaha věrnosti ideálům demokracie a celistvosti svobodného státu měla být vlastní. V odboji dosahoval mimořádných výsledků, plnil přitom úkoly, které na sebe nedokázal převzít ani mnohý, často zkušenější důstojník. A protože v jádru to byl nesmírně skromný člověk, o jeho úloze v jihomoravském odboji se od roku 1948 mlčelo ještě donedávna. O to citelnější je ztráta takového člověka dnes.

ČESTMÍR SLÁDEK

Zemřel

PhDr. Zdeněk Jelínek, CSc.

Skonal náhle dne 6. května 1994 ve věku nedožitých 58 let. Jeho smrt zaskočila snad všechny, kdo ho znali, přestože věděli, že jeho zdraví není v nejlepším pořádku.

Zdeněk Jelínek se narodil 11. 10. 1936 v Kutné Hoře. Po absolvování FF UK nastoupil jako učitel dějepisu v Uhelné Příbrami, později učil na Střední průmyslové škole v Kutné Hoře. V sedmdesátých letech byl donucen ze školy z politických důvodů odejít a pracoval pak jako skladník v čáslavském hotelu Grand pod neustálým dozorem StB. V roce 1978 mu byl umožněn návrat k jeho profesi – stává se historikem kolínského Regionálního muzea. Zde pracoval až do roku 1990, kdy byl jmenován ředitelem Vojenského muzea v Praze.

Dr. Jelínek, původně historik středověku, se od šedesátých let soustavně věnoval dějinám II. čs. zahraničního odboje. Postupem času se stal na tuto problematiku uznávaným odborníkem. Z jeho vědeckých prací na toto téma připomeneme alespoň některé – „Partyzánský oddíl zvláštního určení Zarevo", nebo „Silver A". V současné době se do tisku připravuje kniha o partyzánském oddílu Mistr Jan Hus. Poslední prací dr. Jelínka se stal článek Villam Gerik z cyklu „Čs. parašutisté věznění na Malé pevnosti v Terezíně", dopsaný několik dní před smrtí. Tato práce vyjde v příštím čísle Terezínských listů. Je ovšem velmi těžké představovat Zdeňka Jelínka jako odborníka na jedno dané téma. Jeho široké vědomosti zasahovaly do mnoha oborů lidské činnosti. Znalostí vážné hudby, která byla jeho velkou láskou, ohromoval i odborníky. Jako pedagog patřil k těm, které jejich žáci navštěvují ještě po dvaceti letech.

Dr. Zdeněk Jelínek byl výraznou osobností naší historické vědy a Bohem nadaný pedagog, ale především to byl vzácný člověk s dobrým srdcem. Člověk, který přes svůj těžký život, byl ochoten komukoliv a kdykoliv pomoci. Odešel v něm člověk vzácně lidský a vstřícný.

MICHAL LUKEŠ

NÁRODNÍ CENTRUM SKAUTINGU?

/Poznámka redaktora: Na Horním Mlýně, v údolí potoka Říčka, nedaleko známé jeskyně Pekárka, má vzniknout národní centrum skautingu s mezinárodní účastí. Takové plány má správce majetku ing.Ivo Brzobohatý. Vhodné by bylo Národní skautské Muzeum../

Na jaře 1993 manželé Kaprálovi, kterým byl mlýn vrácen v rámci restituce, nabídli brněnské radě Junáka nemovitost k pronájmu na 99 let za symbolický jednokorunový roční nájem. Celý komplex, k němuž patří zahrada i louka, v minulosti sloužil jako rekreační středisko a v poslední době byl opuštěn. V současnosti je vypracována studie k jeho přebudování na ubytovací a vzdělávání středisko se 70 lůžky. Projekt je bezbariérový, má mít pokoj pro vozíčkáře, pokojíky se sociálním zařízením, společenskou místnost, klubovnu, knihovnu, ateliér, jídelnu.

Mlýn má sloužit jako centrum pro rovery a rangers (středoškolská a starší mládež) z celé České republiky. Počítá se s celoročním provozem, s možnostmi výchovy skautských vůdců a stáží pracovníků ze zahraničí. Přilehlé pozemky nabízejí možnosti letních táborů a krátkodobých pobytů skautů, světlušek a vlčat. Do vzdálenější budoucnosti patří myšlenka chovu koní k hipoterapii či zřízení zoologické zahrady pro ukázkově chovaná domácí zvířata, mající svoje dětské patrony.

V současnosti pokračuje oprava jedné budovy, aby mohla sloužit alespoň jako menší ubytovna. K zahájení hlavní rekonstrukce brání naprostý nedostatek finančních prostředků. Byla zřízena Nadace FONS, která v brněnské pobočce České obchodní banky má účet číslo 8010-1803070023/0300. Skauti doufají, že s tuzemskou i zahraniční pomocí se na Horním Mlýně podaří brzy zahájit provoz.

Přemysl Janíček

VZPOMÍNKA

/Poznámka redaktora: v jedné loňské skupině turistů z České republiky, přijela se na Kanadu podívat také prof.hudby E.Česneková z Prahy, pův.vídeňská Češka. Čirou náhodou prozradila, že za války ve Vídni znala dp.Josefa Pojara, který byl duchovním správcem našich krajanů ve Vídni. Ten se s pomocí přátel dostal přes Slovinsko a Itálii do Egypta, kde byl vycvičen Angličany a vysazen 23.7.44 v rakouských Dolomitech. Ve Vídni vytvořil zpravodajskou skupinu čítající 45 osob. Koncem roku 44 byla skupina Gestapem pozatýkána a poslána do Mauthausenu. Tam se p.farář Pojar dočkal osvobození. Sešel jsem se s ním u kostela v Resslově ulici v Praze v r.1990 a byli jsme přáteli; o paraskupině "GUMMIT" napsal několik dopisů, ale k napsání historie své skupiny se nedostal. V 50.letech byl čs.komunisty zatčen a odsouzen jako "angl.špión" na smrt; později byl rozsudek změněn na doživotní vězení. Odseděl si 13 let a nikdy později jako kněz pracovat nesměl. Dočkal se rehabilitace a povýšení v r.1990. Ve Vídni se narodil /28.6.1914/ a tam také /3.8.1992/ zemřel. Byl to vyjímečný muž./ Slovo má prof.E.Česneková:

"Znala jsem pátera Josefa Pojara jako vzdělaného a statečného člověka. Měl náboženské vychování, jeho matka byla hluboce věřící. Pocházel z českých rodičů žijících již před I.svět.válkou ve Vídni. Jeho otec byl krejčí a v rodině byly 4 děti. Josef byl nejmladší. Už jako chlapec pomáhal doma; otci pomáhal přišívat knoflíky na vesty. Když jeho otec vážně onemocněl, slíbila matka ve svých modlitbách, že svého syna zasvětí Bohu, uzdraví-li se otec. Uzdravil se a mladý Josef začal studovat na kněze; prvním stupínkem bylo střední katolické gymnásium. Mladý kněz má české bohoslužby ve Vídni ve XX.okrese v chrámu sv.Brigity a jeho kázaní jsou populární. P.Pojar učil téměř na všech tehdejších českých školách ve Vídni. Navíc pomáhal dramatickému spolku, Orlu a v r.1938 si dokonce zajel do Prahy na Sokolský slet. Po okupaci Rakouska a ČSR vidí mladý kněz jasně, jaká hrůza se valí na Evropu. Když mladí Rakušané museli jít do německé armády, páter Josef se hlásí jako polní kurát. Zajíždí v této funkci i do tzv.Protektorátu a navazuje kontakty s demokraticky smýšlejícími jednotlivci. V té době jsem se s ním setkala v Brně, kde jsem učila na obchodní akademii, když moje přítomnost ve Vídni byla nežádoucí. Byla jsem překvapena, když se nezakrytě v hovoru vyjádřil, že proti zlu je třeba bojovat a vydržet. Ve Vídni měl styky s protihitlerovským podzemím a během cest do Vatikánu se stal kurýrem i pro italské demokraty. Ve Vídni vybudoval v té době hnutí, které zahájilo drobné a větší sabotáže, hlavně na železnicích a v továrnách. Bydlel u mé matky, kde také zřídil skladiště sabotážních materiálů. Když byl matčin dům bombardováním částečně poškozen, přemluvila jsem matku, aby se se mnou přestěhovala do Poličan u Kutné Hory, kde jsme přežily do konce války. V prosinci se do odbojové skupiny pátera Pojara dostal zrádce a Gestapo všechny pozatýkalo. O výsleších na vídeňském Gestapu nechtěl dp. Pojar mluvit. Že přežil Mauthausen byl zázrak. Po skončení války se zesláblý páter Pojar stará o české děti ve vyhladovělé Vídni; shání pro děti jídlo i na znojemsku. Při jedné takové výpravě byla jeho kolona zastavena sovětskou stráží, šofér jednoho vozidla neuposlechl výzvu k zastavení a v přestřelce Otci Pojarovi prostřelili plíce. Nicméně uniká, ujímají se ho Američané a poskytují mu lékařské ošetření. Po uzdravení organizuje páter Pojar repatriační vlaky a rekreační pobyty našich dětí z Vídně v Čechách. Dostává vysoké vyznamenání od presidenta Beneše a důstojnickou hodnost. Žádá o čs.občanství a stěhuje se nejdříve do Brna, pak do Prahy. Po komunistickém puči se páter Pojar rozhodl vrátit do Vídně, ale na pražském nádraží je zatčen StB a postaven před vojenský soud. Teprve po dlouhých 15ti letech odchází do Vídně, stává se českým knězem v Karlskirche a učitelem náboženství na českých školách. Viděla jsem na televizi, jak se sešel s prezidentem Havlem a byl vyznamenán. Čest jeho památce a jeho statečnosti!"

Manželé Kaprálovi žijí střídavě doma a v Tucson/Arizona/. Skautům doporučujeme číst knihu pí Zdeny K. "Zítra bude líp".--Z iniciativy L.Škalouda /Polní 814, 500 03 Hradec Králové/ vznikl v ČR "Oddíl Velena Fanderlika", který sdružuje skauty a skautky, kteří prošli kom.kriminály a prac.tábory, jakož i bratry a sestry v exilu, pokud aktivně bojovali proti komunizmu. Oddíl nemá vůdce, každý odpovídá jen svému svědomí.

Br.Švábenský nám sdělil, že v Brně-Královo Pole /Kociánka/ existuje skautský oddíl handicapovaných dětí "Duha v kapce rosy". Br. Švábenský se jim věnuje, ač lékař žádá klid..

Z České republiky

Pan starosta Jihlavy nám sdělil,že od 10.6. je v městském muzeu výstava "Mladý Gustav Mahler a Jihlava",pod patronací P. Tigrida a M.Uhdeho.Je to první krok k zřízení"European Mahler Center"v Jihlavě.--Ing.B.Stárková,ředitelka Nadace Mariastar /Čajkovského 13,130 00 Praha/ poslala do naší redakce foto Janečkovy vily v Týnci n. Sázavou a článek "Ruská trojka trochu jinak".Děj se odehrává kolem vily v květnu 45.--V 50.letech tvrdě pronásledovaný P.Rudolf Vašíček,TJ,zemřel v Kroměříži 21.12.1993. Narodil se v Cetkovicích u Boskovic 31.10.1913.-- Jan Morávek,student z Pardubic,nám poslal článek "G.Žatkovič-spolutvůrce ČSR";vysvětluje pozadí připojení Podk.Rusi k Masarykově ČSR.--Novou redaktorkou"Hornočerms'ého Zpravodaje" se stala Lydie Marešová z č.20. Dlouholetý redaktor Fr.Šilar si dal pohov..--Motoristé jsou varováni,aby nejezdili do centra Prahy:přestavuje se magistrála u Wilsonova nádraží.--Podle ředitele"Valašského Muzea v přírodě" dr.J.Štiky,se letos nebude konat v Rožnově p.R. tradiční koláčová slavnost;Valašsko je známé,že tam kuchařky pečou na 180 různých druhů koláčů či frgálů.--Na mezinárodních trzích začíná ČR konkurovat s Rakouskem. Je to názor italských ekonomů.--ČR se stala"přidruženým partnerem západoevropské unie"--Technologická fakulta VUT ve Zlíně udělila Zlatou plaketu paní Sonji Baťové a čestný doktorát Tomáši Baťovi,který ve své řeči zdůraznil,že "konkurenční boj vyhraje ten,kdo bude mít nejlepší team spolupracovníků".--XII.Všesokolský slet začne 2.7. představením"Prodané" v Národním. Průvod Prahou je 3.7. v 5 odp. a vlastní sletová vystoupení 5.a 6.7.--Časopis"Region Valašsko"přinesl článek "Zámek v Loučce ostudou obce";majetek byl před časem vrácen T.Baťovi.--Po bance"Bohemia" se očekává krach tří menších bank na Moravě. Moravia Bank si vede dobře a plánuje otevření filiálky v USA.--Vydavatelkou "Svob.Hlasu"v Lounech je ing.Květa Tošnerová a šéfredaktorem David Hertl; spolu s chomutovským "Nástupem" jsou to jedny z posledních ryze českých regionálních novin. Všechny ostatní ovládají Němci,resp.Passauer Neue Presse.--Turisty zvou Domoušice u Loun;tamní zámek se opravuje.--Trička hrubě napadající prez.Havla svědčí,podle Z.Jičínského,o"ztrátě vkusu a slušnosti"; článek měl nadpis "Hulvátství není demokratické".--90ti-letý Karel Des Fours Walderose se stal českým občanem a hned požádal o vrácení velkostatků ve Smržovce /u Jablonce/ a v Hrubém Rohozci /u Turnova/,které ztratil po válce za kolaboraci s nacisty.--Jiří Gruntorád,šéf Libri Prohibiti /Oldřichova 23, 128 00 Praha 2/, si zajel do Švýcar pro starší čísla exilových publikací;uvítali ho mj. dr.J.Strnad s paní,prof.K.Lochman, Blanka Kubešová,J.Cimburek,J.Polínek a dr.Picálek. Rozsáhlé archívy jsou k nahlédnutí v č.2 na Senovážném náměstí.--"Český deník"přinesl zásadní článek dr.J.Plocka "Písemný souhlas se spoluprací StB byl morálně vadný,byl to souhlas se zlem a zločinem".--Na zámku Jemniště probíhá výstava Vlad.Pechara"Česká historie v portréru"/?/; od 22.5.--Počet záp.turistů v Telči se zvýšil od té doby,co UNESCO prohlásilo Telč historickým městem,vedle Prahy a Českého Krumlova.--L.Hlinovská,Pod parkem 24, 400 11 Ústí n.L.,prodá za rozumnou cenu originální plzeňský kroj s vyšívanou "holubicí /jak Mařenka z "Prodané"/. Tel.047/47075.--Ubytování v koleji hotelového typu v Brně: SOU spojů,Čichnova 23, 635 00 Brno,k rukám Vlad.Šimíčka.Tel.5-412 1750. Cena lůžka se snídaní 15 kan.dol.za noc, v době Veletrhu 25.--Eleganci a rozumné ceny najdete ve snack baru RYTMUS, Křemencova 10,Praha 1.--Podle P.P.ze Žďáru n.S.ignoruje Praha podněty z regionů, zvláště pokud jde o trestní zákony a restituce.--Zajímavý je zpravodaj Společnosti přátel Podkarpatské Rusi "Podkarpatská Rus",Petrohradská 9, 101 00 Praha 10. V redakci jsou:Jaromír Hořec a Agáta Pilátová.Materiál nám z nemocnice poslal arch.J. Pilip.--Demokratický Klub má adresu:Box 663,111 21 Praha 1. Napište si o další informace.

Baťa večeřel na Hradě

PRAHA – Více než 350 lidí z celého světa uvítal Tomáš Baťa na sobotní večeři pořádané ve Španělském sále Pražského hradu při příležitosti 100. výročí založení firmy. Tomáš Baťa si mimo jiné potřásl rukou s premiérem Václavem Klausem, ministrem školství Ivanem Pilipem, pražským primátorem Janem Koukalem a 200 nejlepšími zaměstnanci firmy z celého světa.

Deset nejlepších pracovníků nadnárodního koncernu Baťa na večeři obdrželo keramickou botičku jako výraz uznání firmy za jejich pracovní nasazení v roce 1993. Firma Baťa prodá ročně okolo 300 milionů párů bot, což je více než milion párů za pracovní den. V 60 zemích má v současnosti 64 výrobních a prodejních podniků, 6 500 obchodů, zaměstnává přes 65 000 pracovníků.

Unesených dětí bylo zřejmě více

Praha (km) - Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti je přesvědčen, že případ, kdy komunistická tajná policie odebrala rodičům, které zatkla, děti a dávala je k adopci, není ojedinělý.

Úřad, který nyní tyto informace shromažďuje, proto vyzývá každého, kdo o podobném osudu nuceně adoptovaných malých dětí ví, aby se přihlásil na adrese: Ministerstvo vnitra České republiky, poštovní schránka číslo 21/ÚDV, 170 34 Praha 7.

Na Šumavu už byli přivezeni první američtí stepní bizoni

Kašperské Hory - Do karanténní ohrady u obce Červená nedaleko Kašperských Hor na Šumavě byla včera přivezena čtyři mláďata amerických stepních bizonů, která by se měla stát základem prvního chovného stáda těchto zvířat v tuzemsku.

Dvouletou jalovici, dvě roční jalovičky a ročního býčka na Šumavu přivezl z farmy u Bodamského jezera švýcarský podnikatel českého původu Radek Mach. Zvířata jsou jeho vkladem do společného podniku s Městskými statky a lesy v Kašperských Horách, které do společného podniku vložily své pozemky.

Do konce letošního roku se stádo rozroste na deset kusů a do šesti až devíti let by mělo být v chovu až pětatřicet bizonů. Jejich chov na Šumavě bude především turistickou atrakcí. Zanedbatelný by však neměl být ani finanční přínos, protože bizoní maso je v cizině vysoce ceněno. Za kilogram biologicky hodnotného bizoního masa zákazník údajně zaplatí až vedmdesát marek.

Návrh chovu bizonů je součástí privatizačního projektu Městských statků a lesů Kašperské Hory.

SYPEJTE PTÁČKŮM

Nejlepší je ovšem italská kuchyně, ale samozřejmě v Itálii, a když v Itálii, tak v Toskánsku, a když v Toskánsku, tak ve Florencii, a když ve Florencii, tak v tratoriích v ulici Via dei Neri, kousek za světoznámou galerií Uffizi, tvrdil jsem donedávna. Až do minulé neděle jsem nedal dopustit na ristorante "Il fangiano", na tamní florentské biftеky s jemnou příchutí spáleného olivového dřeva, k tomu víno "rosso", ale jen z Bolghieri, nikdy na však ročník 1987, kdy polovina kverouci révy zmrzla. Ale zpět k minulé neděli: neměl jsem hlad, chtěl jsem jen něco lehkého. Pan vrchní mi pošeptal do ucha? "Máme dnes specialitu na bazalce bez tuku, lehoučkou jako peříčko, delikatesa!" A vyslovil její jméno; nerozuměl jsem, co mi šeptá, ale název zněl jako verš z Božské komedie od Dante Alighierino, který se v roce 1200 kousek za rohem narodil, tak jsem řekl, ať mi ten zázrak přinese. Gino se narovnal a až po odchodu prohodil: "Přinesu hned tucet, za pouhých 18 tisíc lir."

A za chvíli na velkém talíři naservíroval pomocí zeleniny, oliv a karafiátových květů téměř umělecky naaranžovaných dvanáct malých usmažených ptáčků bez hlaviček. "Gino, co je to?" zeptal jsem se a přeskočil mi hlas. -"To jsou signore, ti nejlepší a nejchutnější zpěvní ptáčkové v Evropě, přímý export z Čech! V Itálii je můžeme střílet a servírovat jen na podzim, když odlétají do Afriky, nebo zjara, když se vracejí domů. Ale teď máme dodavatele vlaštovek, slavíků, pěnkav, skřivanů a jiných ptáků přímo v Čechách a na Moravě. Na podzim tam ptáčky pochytají, pak je přikrmují, takže máme po celý rok neustálý přísun čerstvého zboží. Přeji vám, signore, dobrou chuť.

Beze slova jsem se zvedl, zaplatil, i české a moravské zpěvné ptáčky, a opustil jsem restauraci "Il fangiano". Okousávat ve Florencii kostičky českého slavíka z lužních lesů kolem Strážnice nebo prsíčka pěnkavy, kterou jsem vloni na jaře slyšel vyzpěvovat v Mníšku pod Brdy, ne, to bych nedokázal, to bych smutkem asi puk!

Milí čtenáři: Až se zanedlouho začnou do Čech a na Moravu vracet vlaštovky, pěnkavy, slavíci a jiní zpěvní ptáci, postůjte chvíli pod hnízdy, potěšte se jejich zpěvem a vzpomeňte na české a moravské zpěvné i jiné ptáčky, kteří vykrmení čekají v klecích českých a moravských kšeftařů na zavolání prvotřídních italských restaurací jižně od Apenin: "Dodejte ihned tisíc vykrmených pěnkav, skřivanů nebo slavíků..." A naši obchodníci je už oškubané, vykuchané a v polomrzlém stavu během dvanácti hodin do Itálie dovezou. Ceny jsou pevné: za jednoho českého zpěváčka se ve Florencii platí půl dolaru.

V poslední době, dozvěděl jsem se rovněž, se do lukrativního obchodu s pochoutkou předních italských restaurací čím dál víc zapojuje albánská mafie, která už zcela ovládla římské restaurace a atraktivní turistická centra mezi Ancorou a Pescarou. Na rozdíl od dodavatelů českých a moravských mohou Albánci nabízet čerstvé, nemražené zboží, třeba ukrajinské slavíky, kteří z velké části tráví zimy v přímořských močálech nad městem Durres, za pouhých 35 centů... *Ota Filip*

"Zpravodaj",Švýcary, č. 3/94.

Stanislav Berton/Austrálie/:

NOVOČESKÁ TRAGÉDIE

(Z článku Oty Filipa, Zpravodaj, Švýcarsko, 3/1994, "Sypejte ptáčkům", se dovídáme o nejnovějším exportu z Čech: chomtivě businessmani vyvážejí do Itálie zpěvné ptáčky, vykrmené v klecích, oškubané, vykuchané a v polomrzlém stavu dodávané exkluzivním restauracím. Ceny jsou pevné: za jednoho zpěváčka ve Florencii platí půl dolaru.)

Řekni mi, maminko, co se u nás stalo,
mýlí se kalendář, zpozdilo se jaro?
Sněženky odkvétly, rybníky se třpytí,
lučiny zkropilo barvopestré kvítí.
V hnízdečku pod krovem ptáče divně kvílí.
Kdepak jsou vlaštovky? Že by zabloudily?

Stromy už procitly, květ se ve plod mění,
svítání vítá jen ranní kukuřičení,
v zahradách, lesích, jen cvrčci cvrlikají.
Zátopa ticha se rozprostřela v kraji.
Motory kombajnů dusí uši, brázdy.
Utichli, maminko, skřivánci snad navždy?

Podzimní vítr si po strništi hvízdá,
na větvích nahatých prachnivějí hnízda,
nad hlavou jestřábí oči slídí z výšky.
Nebude ptačina, jenom polní myšky.
Pročpak jsou na stráních lidé v noci hbití,
co chtějí nachytat do velikých sítí?

Nejsou to lovci ryb, které vzduchem plují,
prastaré řemeslo schopně provozují,
srdce jim nedrásá nářek ptáků zpěvných,
ránu jim zahojí svazek marek pevných.
Italský labužník, kdo dá pozor na ně?
s rozkoší slavíka žere na smetaně.

Pojď se mnou, maminko, sednem na vor mraků,
zastavím návraty hejen tažných ptáků:
Zůstaňte v Africe! Víte, co se stane?
Střední kšeftaři vždy jsou na čekané!
Dožijte v cizině, nespěchejte zpátky,
čekají, čekají na vás české jatky.

29.3.1994

"Čs. týdeník"

LITOMYŠL, JAK JÁ SI JI PAMATUJI

Velice mě zaujala zpráva o setkání sedmi presidentů v Litomyšli dne 15. dubna 1994. Tato historická událost mi připomněla Litomyšl dne 5. října 1950, kdy ve Smetanově domě byly zahájeny dva politické procesy. Na lavici obžalovaných pro protistátní činnost zasedlo 24 mladých lidí za to, že se po zrušení skautské organizace nadále scházeli a vydávali letáky znění „komunisté balte ranec, brzy bude velký tanec". Vydali také „sprostý" leták — rudá ruka se srpem a kladivem s kapkami krve nad kostelem a Hradčany se slovy: „Zachvátí-li tě, zahyneš."

Já jsem chodil do Litomyšle do potravinářské školy a také jsem zasedl na lavici obžalovaných a 7. října 1950 jsem byl odsouzen na 20 let. Při zatčení 14. září 1949 mně bylo 19 let.

Z výslechů mám dodnes perforované ušní bubínky. Bili nás ještě před výslechem a o vyšetřování ani nechci mluvit. Pardubické estébé mělo svoji pověst. Tam také byla vyšetřována dr. Milada Horáková i s mojí kamarádkou. Následující pondělí, v druhém procesu, zasedli na lavici obžalovaných litomyšlští chlapci a děvčata a do čela si soudruzi dali kněze pro větší efekt. Do lavice obžalovaných zasedl též František Striteský, rodák z Desné, můj dobrý přítel, moje maminka byla také rodačka z Desné. Striteský se velice „provinil", ukryl totiž pistoli, kterou mu přinesli ukázat studenti Míla Kohout a Čestmír Horák. Za toto byl odsouzen na 25 roků. Prokurátoři Anna Brožová a Barbaš řídili procesy, Brožová byla přítomna popravě dr. Milady Horákové. Prokurátor Barbaš říkal, že jsme se připravovali na to, až přijdou Američané a shromažďovali jsme zbraně. Antonín Zápotocký nám potom tresty změnil. Řízením mi neznámým se mi 7. října 1964, na můj nejčernější den života, narodila dcera. Když jí to dnes říkám, tak se mračí.

Dvakrát mi propadl majetek. V roce 1950 i tátův motocykl, v roce 1982 právě dostavěný dům. Zpět jsem nedostal nic, mám totiž sedmý rok americké občanství.

JOSEF LNĚNIČKA, bývalý politický vězeň v ČSSR, Baltimore, MD

Organizovat týdenní program v Torontě a v okolí z Prahy pro náročné ředitele středních odborných učilišť, není snadné. Paní Jitka Šimková to však zvládla přes omezenou znalost anglického jazyka. Representuje firmu COMENIA CONSULT, Institut pro informatiku a vzdělávání v učňovském školství /Myslíkova 6,120 00 Praha 2/. Na obrázku je v obchodu p.Pichlíka v Torontě.

Měsíčník humoru a srandy:

"Trnky-Brnky",Box 55, 763 12 Vizovice, ČR. US$10 za rok..

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

V roce 1978 se ve švýcarském Curychu sešla tato skupina exulantů, aby oslavili 100. výročí založení Československé sociálně-demokratické strany. V komunistickém Československu se tehdy žádná oslava nekonala. Je zajímavé si připomenout jména jednotlivců na tomto obrázku; třetina z nich již neţije. Na fotografii jsou zleva: J.Mlynčár, Jaroslav Krejčí, J.Nedvěd, Jiří Loewy, Vilém Bernard, Ota Koutný, J.Vostřejš, Mir.Souček, Jan Polák, Radomír Luža, Miroslav Tuček, J.Doleček, Antonín Vlach, J.Srnec, Ludvík Kolín, Josef Jíša a Mirko Janeček. Tehdy byl předsedou strany v exilu dr.Vilém Bernard, který však zemřel 22.května 1992 ve věku 80ti let. Dnes straně v exilu předsedá dr.Karel Hrubý z Basileje, který na snímku chybí. Dne 26. listopadu 1993 však předsedal schůzi ÚVV Čs.sociální demokracie v zahraničí v Lidovém domě v Praze, která měla rozhodnout o vztahu k České straně sociálně demokratické. Rozhodnutí: strana v zahraničí si jako samostatný subjekt zachová dosavadní organizační strukturu a bude mít v ÚVV strany v České republice status regionu. Částečné vysvětlení: stanovy ČSSD doma neumožňují plné členství osobám, které nemají státní občanství České republiky.

Býv.čs.hok. representant Jiří Kochta, který odešel z vlasti bez povolení v r.82, žádá o vrácení svého domu v Praze. Čs.komunisté jej přidělili Janu Fojtíkovi a dnes v něm /Vlnitá 49, Braník/ bydlí dcera Fojtíka.--List "Mukl" měl článek "Vzpomínka 9ti-letého dítěte na pohnuté poúnorové události 1948" z pera Věry Doll-ové, roz.Hodkové. Přetiskneme.--Ve Švýcarsku zemřel býv.hráč Slávie Jiří Sobotka, 83.--"Český Dialog" se rozloučil s novinářem-exulantem Fr.Váňou /red.australského "Hlasu domova"/ článkem "Zemřel vyjímečný exulant" z pera Marcely Čechové. Jeho činnost také zhodnotil list "Australian". Fr.Váňa se narodil 1916 v Maršovicích u Benešova a zemřel 31.3.1994 v Melbourne v Austrálii.--Australský krajan Lubomír Hanečka přiletěl do Kroměříže navštívit svou matku právě v den, kdy v tamní nemocnici zemřela.--Prof.Jana Křivánková se vrátila do ČR k stálému pobytu z Newcastle v Austrálii.-- Na N.Zélandě zemřeli krajané F.Vokatý a dr.J.Galus.--"Život" měl článek "Poslední Štefánik žije v Austrálii" z pera Milana Váhoše z Canberry. Jmenuje se dr.Heinrich Stefanik, nar.1.9.1944.--Se zájmem jsme si přečetli článek o dp.Jar.Kubovcovi v "Lid.Demokracii" z 18.4.94. Měl název "Příběh kněze-exulanta, o nějž zájem StB nikdy neochabovala". Msgr.Kubobec působí v Langenenslingen u Stuttgartu v Německu.--V Tel-Avivu proběhl filmový festival nazvaný "Měsíc českého a slovenského filmu".-Býv.torontský rezident Rantner létá pro australskou společnost Quantas.--Z Anglie se do Písku vrátil hrabě H.Rothschild, 70. Do Cestalovic u K.Hory se vrátila hraběnka Diana Šternbergová.--Alois Musil byl kat.knězem, papežským prelátem a náčelníkem beduínů. Napsal 70 knih. Zemřel 12.4.1944 v Rychtářově.--"Reflex" měl v č.16/94 článek "Krvavá Světlana". Týká se p.Slabíka.

Kniha o Zlínu a Baťovi

Knihu Příběh jednoho muže a jednoho města dokončil nestor moravských novinářů, šestaosmdesátiletý Josef Vaňhara ze Zlína. Jeden z prvních výtisků předal kanadskému podnikateli Tomáši Baťovi.

Titul vydal sám nákladem 2 000 výtisků. Tento historik Baťova koncernu začal pracovat v redakcích jeho časopisů jako osmnáctiletý mladík. Stal se šéfredaktorem jednoho z nich a v této funkci působil až do roku 1939, kdy ho na hodinu vyhodilo z práce gestapo.

NAŠI V USA

V Kalifornii zemřel býv.tenista Václav Louda, 72.--Ája Vrzáňová-Zanová se vrátila z Floridy do New Yorku. Připravuje se nové vydání její knihy "Na bruslích do světa".--Eva Urbánková, operní zpěvačka z Prahy, vystupuje úspěšně pohostinsky v Metropolitní Opeře v NY.--"Liberty Medal" byla udělena prez.Havlovi; vyznamenání uděluje jednou za rok město Filadelfie s příslušným obnosem $100.000.--Na Českém národním hřbitově v Chicagu byl tradiční Memorial Day; mezi řečníky byl známý krajan dr.Jan Roček z U.of Illinois. Jeho oborem je chemie.--Hledá se Pavel Jaderník, který se měl z Edmontonu přestěhovat do Kalifornie v r.1990.--Hok. brankář Buffalo Sabres, Dominik Hašek, si nejspíš vydělá příští sezonu 4 miliony dolarů.--Zánovní přenosný psací stroj s českou klávesnicí prodá Jan Neumann, 3002 Naugatuck Ave., San Diego, CA. 92117-2527, USA.--Ve Washingtonu zemřela známá krajanka Jana Fusková, 86, rodačka z Čakovic u Mělníka. Popel bude uložen do rodinné hrobky ve Val.Kloboukách.--V mladém poměrně věku 73 let zemřel ve Washingtonu autor románu "Rozervaná dekáda", Milan J.Halla. Za 2.války sloužil v 7.obrněné divizi americké armády a dostal se s gen.Pattonem do Plzně.--V Carlsbad, CA. byl festival české hudby. Městečko udržuje "sesterský" poměr s K.Vary v ČR.--Alena Jánská byla aktivní při mezinárodních festivalu v Balboa Parku v San Diegu; Češi a Slováci měli společný stánek. V parku je zajímavá "multikulturní vesnice".--Novým předsedou Čs.národní rady americké se stal Ant.Jandáček. Tajemnicí zůstává Olga Kovářová. V předsednictvu je také dr.Miloš Halouzka z Kalifornie, dřívější rezident Montreálu.--Václav Hyvnar uctil památku prof.Straky článkem v "Hlasu národa" pod názvem "Bylo nás osm a pan profesor Straka". Popisuje mj.illegální přechod skupiny čs.studentů z tábora v Ludwigsburku do Francie na podzim r.48.--V Národním Muzeu v Praze byla výstava "Dr.E.Beneš" a konference odborníků na totéž téma. Mezi přítomnými byl prof.E.Táborský z Texasu, jeho válečný osobní tajemník.--Vdova po "pohřešovaném" kpt.let.D.Hrdličkovi navštívila Vietnam. Nic nového se nedověděla.--Alena Bártová a MUDr.Fr.Bílek navštívili v doprovodu I.Máriusa hřbitov v Chýnově u Tábora, kde odpočívá jejich dědeček, Mistr František Bílek. Galerii tam spravuje pí Pošvářová.--Davidovi se ozvali z Hawaje.--V Clevelandu zemřel známý trumpetista Frank Strašek, 81. Za války řídil populární radio program "Calling to Arms".--Věra Doll napsala dopis prez.Havlovi ve věci majetku rodičů v Praze. Žije ve Winslow, Maine.--Zapletalovi pookřáli na Miami Beach, ale vrátili se do NY.--Z Plzně se ozvala Evža Janečková, býv. Ledecká /patřil jí plzeňský hotel Continental/. Za svobodna se jmenovala Egertová. Žije nyní v S.Lake City, Utah.--Tony Rakický si koupil za milion dol.vilu na Floridě; omylem je jeho jméno uváděno jako "Račický".--V.Nedomanský /Detroit/ navštívil rodný Prostějov.--Aleně Gedošové v Simi Valley, CA. se při nedávném zemětřesení rozbilo všechno broušené sklo.--M. Konvička skoro nepoznal po letech Frenštát p. R. K poznání bylo jen náměstí a Dolní ulice.--Slovenský tisk přinesl zprávu, že prezident Slovenska položil věnec u hrobu dr.Milana Hodži v Lipt.Mikuláši, jenže hrob se nachází v Chicagu.

Na věčně slunné Floridě žije se svou paní známý baťovec Frank Končák. Adresa: 3643 Mainland Blvd.N., Pinellas Park, FL. 34666, USA.

Lidé v Chicagu i jinde se ptají, jak to Otec Vojtěch Vít vše zvládne: je duchovním správcem velké krajanské obce a navíc rediguje mnohastránkový "Hlas národa". Na obrázku se snaží vyřešit oblíbený hlavolam krále Karla IV. Vpravo je pravá česká medovina, kterou mu poslal dr.Hanka z Kalamazoo, MI; medovina je z dob Oldřicha a Boženy..

Čtenáře "Kanadských Listů" pozdravuje z Floridy býv.příslušník Franc.Cizinecké Legie, Mirek Kavka. Prodělal tažení v Indočíně a jinde. Rád by uslyšel od svých kamarádů doma či v zahraničí. Se svou paní franc.původu vlastní elegantní motel "Le Versailles Court", 10464-106th Ave.North, Largo, FL. 34643, USA. Tel./813/ 391-6045. Čs.veteráni mají slevu. Doporučujeme!

HODLÁTE-LI KOUPIT NEBO PRODAT
DŮM, OBCHOD, ŽIVNOST
NEBO JINÝ TYP NEMOVITOSTI ...
obraťte se s důvěrou na
GEORGE J.B. DANES, B.A.
Associate Broker
FAMILY REALTY CORPORATION
Tel: (416) 439-1660
Fax: (416) 439-1664
Res: (416) 266-1659